

MIRCEA : Și asta face parte... încă !... din blestemul puterii... Vlade !

VLAD (cu un elan sincer) : Iartă, Măria-Ta și frate, că m-am îndoit. (Se îmbrățișează.)

MIRCEA : Alături să stați, pină la moarte. Trăim în țară mică, n-avem drept să ne dușmănim între noi, să nu fim un gând și-o faptă... (Ii ia pe după umeri pe amândoi.) Mihaile, Mihaile... te-ai cam moleșit în gropnița aceea, „uneltind împotriva mea”. (Cu un glas ca în tinerețe.) La oastea de la Dunăre, fiule ! În mlaștini, printre țințari, lipitori și akîngiți porniți după pradă ! (Mihaile îi sărută mîna și se retrage.) Iar tu, Vlade, care deocamdată gîndești numai cu sabia, strînge-ți-o în brațe pe Alina lui Dragomir-Vornicul și gătește-te de drum. Veți sta printre dușmani. Învață să-l pătrunzi, să le cunoști țîria și slăbiciunea. Că nu se știe niciodată !

(Vlad îi sărută mîna, iese.)

NICODIM : Și-acum, slobozește, Doamne, pre robul tău... (Dă să îngenuncheze, Mircea nu-l lasă, îl strînge la plept.)

Fortae scurtă întunecare, apoi scena capătă înfățișarea de la începutul piesei : luna și raza ei uriașă, tăioasă, de arșit.

MIRCEA : Am iscălit înțelegerile. Apusenii le spun „Capitulationes” adică înșiruire de paragrafuri. Turzii,

„Ahidname”. Sultanul era și mulțumit, dar și tare ros pe dinăuntru. Am auzit că după ce ne-am despărțit l-ar fi tăiat pe Izzedin-Bey, să-și ușureze flerea. (Pauză.) Iată-mă, ca la începuturi, stele veșnice care luți reci deasupra-mi și la fel veți luci și deasupra urmașilor la care mă gîndesc acum, în clipa despărțirii... Nu e domnitor, dar nu e nici om cu adevărat, acela ce nu vede mai departe de scurta viață ce i-a fost dată și nu vrea să lase un semn în urma lui, căci veșnicia e trecere fără de sfîrșit. Uneori — rareori, întrucît am avut domnie lungă, dar timpul mi-a fost drămut —, îmi plăcea să-mi închipui cum veți arăta voi, cei de după mine, cei de azi. Grea întrebare ! (Simplu.) Dar, dacă zbaterea mea n-a fost în van și dacă sîngele pe care l-au vîrșat înaintașii voștri, cei mulți și fără nume, n-a curs în zadar, atunci tot limba pe care am vorbit-o eu o vorbiți și voi. Și tot cu fruntea sus stați în împresurarea încercărilor, așa cum se cade omului care nu așteaptă nimic decît de la sine însuși, de la truda lui în necurmata bătălie cu viața... Iar dacă în gîndurile și în înțelegerea voastră plutește încredzătoare pasărea viitorului, atunci cunoașteți, nu se poate altfel, că IO, MIRCEA VOIEVOD, am fost, în vremea mea, ce am putut să fiu, dar că voi veți fi CEEA CE VEȚI VREA SĂ FIȚI !

S F Î R Ș I T

Presa teatrală acum o sută de ani—iulie 1887

În miez de vară, la 2 iulie, ziarul **Telegraful** scrie în „cărcevea” (case-tă): „În toate seriile, de la orele 8, cînd răcoarea începe să se lase peste zăduful căldurilor zilnice ale lui iulie, omul care caută o distracțiune nu o poate găsi nicăieri mai ieftină și mai plăcută ca în această grădină”. E vorba de grădina Dacia, de la hanul Manuc. Afîșul se schimbă des. Trupa de operete și vodeviluri A. L. Bobescu ne-o prezintă pe Frosa Sarandy, în comedia Chi-

brituri a actorului V. Alexandrescu (tatăl lui Sică !)

● La Călmănești, „selectul băilor” privește o reprezentație teatrală în care se produce Mircea Dimitriad, poet și actor, fratele Aristizzei Romanescu. ● „Artistul Ionescu a fost bine ca totdeauna” — notează laconic **Unirea** din 31 iulie. E celebrul cupletist I. D. Ionescu, cel de la „Junion”, jucînd „în reprezentație” pînă la toamnă, cînd își va face trupă. Va mai juca preț de un deceniu și va fi înmormîntat prin subscripție publică... ● În **Națiunea** din 22 iulie, se scrie cu tristețe : „Ne pare rău că, cu toată osteneala ce-și dă d-nul și d-na Nottara împreună cu trupa ce au format la grădina **Orfeu**, nu sînt încu-rajați defel”. Trupa mai

numără pe Maria Vasilescu, Iancu Petrescu, I. Jianu, Maria Ciucurescu, Alexandrina Alexandrescu, supranumită „Duduia”, excelenta mamă-soacră din localizările lui Paul Gustty. ● **Zadarnic** încearcă N. Hagiescu să infioare publicul cu „marea dramă militară” **Doi sergenți**. Lumea vrea muzică. ● Prin coloanele ziarului **Unirea** (30 iulie), se anunță la **Dacia** (nu știm distribuția) „comedia-dramă în cinci acte” **Lipitorile** de d-nii V. Alexandri și M. Millo. E cunoscuta piesă a lui **Alexandri Lipitorile satorilor**, cu titlul ajustat pentru necesitățile grădini bucureștene. Bine că **Bardul** e la băi, în străinătate...

I. N.